

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2019

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Λουκ. ιη΄ 10 - 14)
17 Φεβρουαρίου 2019

Με τὴ σημερινὴ Κυριακὴ τοῦ Τελῶνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, ἀνοίγει τὸ Τριῶδιο. Πρόκειται γιὰ τὴν πλέον κατανυκτικὴ περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἁγία Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ σὲ βαθύτερη μετάνοια, περισσότερη προσευχὴ καὶ ἐντονότερο πνευματικὸ ἀγῶνα. Καθεμίᾳ ἀπὸ τὶς Κυριακὲς τοῦ Τριωδίου μὲ τὰ ἱερὰ ἀναγνώσματα καὶ τοὺς σχετικoὺς ὕμνους μᾶς δίνει εὐκαιρίες προβληματισμοῦ καὶ αὐτοκριτικῆς.

Στὴν παραβολὴ τοῦ Τελῶνου καὶ Φαρισαίου ποὺ ἀκούσαμε παρουσιάζονται δύο πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἀνέβηκαν στὸ Ναὸ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ τελῶνης. Ὁ πρῶτος κατέλαβε ἐπιδεικτικὰ κεντρικὴ καὶ περίοπτη θέση στὸ Ναὸ καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται μὲ στόμφο καὶ αὐτοθαυμασμό. Τὰ λόγια ὅμως τῆς προσευχῆς του, λόγια ὑπερηφάνειας καὶ αὐστηρῆς κριτικῆς τῶν ἄλλων, φανέρωσαν ὅτι στὴν οὐσία δὲν ἤλθε γιὰ νὰ προσευχηθεῖ στὸν Θεό, ἀλλὰ γιὰ νὰ προβάλλει τὸν ἑαυτό του, τὸν ὁποῖο θεωροῦσε ἀνώτερο ὄλων.

Τὸ ἀρνητικὸ του παράδειγμα μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴ νὰ ἐπισημάνουμε τὴν τραγικὴ κατάσταση στὴν ὁποία ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο ἡ ὑπερηφάνεια. Ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος μπορεῖ φαινομενικὰ νὰ ζεῖ καὶ νὰ στέκεται ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ στὴν οὐσία εἶναι ἐντελῶς ἀπομονωμένος, διότι ἔχει ὡς κέντρο καὶ διαρκὲς σημεῖο ἀναφορᾶς τὸ ἐγὼ του καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐνα ἀκόμη φοβερὸ πάθος ποὺ τὸν διακρίνει εἶναι ἡ κατάκριση. Ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς ἄνθρωπος θεωρεῖ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐνόχους γιὰ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἁμαρτήματα ποὺ ἀπαριθμεῖ, ἐνῶ νομίζει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἀπαλλαγμένος. Εἶναι σατανικὴ πλάνη νὰ ἐντοπίζουμε μὲ ἀκρίβεια καὶ νὰ στηλιτεύουμε μὲ αὐστηρότητα τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων καὶ τὰ δικά μας ἀναρίθμητα ἐγκλήματα, νὰ τὰ ἀμνηστεύουμε.

Ὁ Κύριος σαφῶς καὶ κατηγορηματικὰ συνιστᾷ «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε». Γιατί βλέπεις τὸ μικρὸ ἄχυρο στὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἐνῶ τὸ δοκάρι ποὺ εἶναι στὸ δικό σου μάτι δὲν τὸ αἰσθάνεσαι καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις; (Ματθ. ζ΄ 1-5).

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἀλήθεια μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ στρέψουμε τὴν προσοχὴ μας στὰ δικά μας λάθη καὶ στὰ βαρύτερα παραπτώματά μας, ἀφήνοντας τὸν Θεὸ νὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὶς

ἀμαρτίες τῶν ἄλλων. Κι ἂν ἀκόμη βλέπουμε τοὺς ἄλλους νὰ ζοῦν μέσα στὴν ἀμαρτία, εἶναι φρόνιμο νὰ μὴν ἀναλαμβάνουμε τὸν ρόλο τοῦ κριτοῦ τους. Εἶναι ἐποικοδομητικὸ νὰ προσευχόμαστε γιὰ τὴ μετάνοια τῆ δικῆ τους, ὅσο καὶ γιὰ τὴ δική μας.

Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ οἰκοδομὴ καλλιεργεῖται ἀποτελεσματικὰ μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μᾶς καλεῖ ἀκριβῶς νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἐγωιστικῆς μας αὐτάρκειας. Μᾶς διδάσκει νὰ ταπεινωθοῦμε γιὰ νὰ δεχθοῦμε τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Μᾶς προτρέπει διαρκῶς νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ πλησιάσουμε τοὺς ἀδελφούς μας μὲ πνεῦμα συγχωρητικότητος καὶ ἀγάπης.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἢ κατ' ἐξοχὴν κοινωνία ἀγάπης, ἀφοῦ μέσα της συναντοῦμε τοὺς ἀδελφούς μας καὶ προσευχόμαστε μαζί τους. Θὰ συγχωρηθοῦμε καὶ θὰ συγχωρήσουμε ἀκόμη κι αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἔχουν ἀδικήσει. Τότε μόνο ἡ προσευχὴ καὶ ἡ λατρεία μας εἶναι γνήσια καὶ εὐάρεστη στὸν Θεό.

Μὲ ἀντίστροφα μὲ τὸν Φαρισαῖο συναισθήματα συμπεριφέρθηκε ὁ τελώνης, ὁ ὁποῖος συναισθανόταν βαθεῖα τὴν ἀμαρτωλότητά του. Δὲν τολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσει ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό. Τὸ ὁμολογοῦσε μὲ τὰ λόγια του «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ», ἔλεγε, χτυπώντας τὸ στήθος του. Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἔλεγε ἐννοοῦσε. Ἀπόδειξη, ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι δὲν ἀντέδρασε στὰ περιφρονητικὰ λόγια τοῦ Φαρισαίου, οὔτε πόνεσε ἀπὸ τὴν κατηγορία, ἀλλὰ δέχθηκε μὲ εὐγνωμοσύνη τὸν πικρὸ λόγο, διότι πίστευε ὅτι αὐτὸ τοῦ ἄξιζε.

Πόσο πολὺ μᾶς διδάσκει ἡ ταπείνωσή του αὐτή! Μπορεῖ κι ἐμεῖς νὰ λέμε εὐκόλα ὅτι εἴμαστε ἀμαρτωλοί, ἀλλὰ ὅταν μᾶς ὑποδείξουν ἕνα λάθος, ἀμέσως ἀντιδροῦμε καὶ προσπαθοῦμε νὰ ἀποκαταστήσουμε τὴν θιγμένη ἀξιοπρέπειά μας. Ἀκόμη κι ἂν ἀντιλαμβάνομαστε τὸ σφάλμα μας, ἐνοχλούμεθα ὅταν ἄλλοι μᾶς τὸ ὑπογραμμίζουν.

Ἡ ταπείνωση τελικὰ ἀγαπητοί μου ἀπαιτεῖ τόλμη καὶ εἰλικρίνεια. Θέλει ἥρωικὴ τόλμη γιὰ νὰ παραδεχθοῦμε τὶς ἀδυναμίες μας. Ἡ ταπείνωση τελικὰ ἀγαπητοί μου ἀπαιτεῖ τόλμη καὶ εἰλικρίνεια. Θέλει ἥρωικὴ τόλμη γιὰ νὰ παραδεχθοῦμε τὶς ἀδυναμίες μας. Κι ἔχουμε τόσες πολλές!

Εἶναι καιρὸς νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ νὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε τελωνικὸ φρόνημα, τὴν εὐλογημένη ταπείνωση ποὺ μᾶς ὑψώνει στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ καὶ στὴ συνείδηση τῶν ἀδελφῶν μας, διότι αὐτὴ ἐλκύει τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς σκεπάζει καὶ μᾶς διασώζει. Ἀμήν.

[dkpdf-button]